

«Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε Πεκίου, Μητροπολίτη Βελιγραδίου καί Καρλοβικίου καί Πατριάρχη Σερβίας κ.κ. Ειρηναῖε,

«Αὕτη ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καί εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ». Τούς ὠραίους καί ἐμπνευσμένους αὐτούς λόγους τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ, θεωρῶ ἀπαραίτητο νά χρησιμοποιήσω καί ἐγώ, κατά τή μεγάλη καί ἱστορική αὐτή στιγμή, κατά τήν ὁποία, ἐμεῖς, οἱ ταπεινοί οἰκήτορες τοῦ ἱεροῦ καί περίπτυστου αὐτοῦ τόπου, ὅλη ἡ σεπτῆ χορεία τῶν θεοσεβῶν πατέρων, τῶν συγκροτούντων τήν μοναστική Ἀδελφότητα τῆς Ἱεράς, Βασιλικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Κύκκου, μαζί μέ τόν ἱερό κληρο καί τό χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς θεοσώστου Μητροπολιτικῆς Περιφέρειάς μας, τῆς ἀρτιγενοῦς Μητροπόλεως Κύκκου καί Τηλλυρίας, μέ θρησκευτικό συναγερμό καί μέ καρδιά πάλλουσα ἀπό ἱερά συναισθήματα, ὑποδεχόμαστε τήν Ὑμετέρα γερασμία Μακαριότητα, τόν σεμνό καί ὄσιο καί σοφό Πατριάρχη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, τόν σωφρόνως καί ὀρθοδόξως κυβερνῶντα καί διαποιομαίνοντα τόν ὁμόδοξο ἀδελφό σερβικό λαό, καί σᾶς ἀπευθύνουμε τό «ὡς εὖ παρέστητε».

Καλῶς ἤλθατε Μακαριώτατε, τοῦ Γενάρχη τῶν Σέρβων ἀγίου Σάββα διάδοχε ἄξιε, πού, ὅπως ἐκεῖνος «φωστήρ ἐδείχθη φωτίσας τήν Σερβίαν», ἔτσι καί ἐσεῖς μέ ζήλο ἀποστολικό καί σολομώντεια σοφία διαποιομαίνετε θεοφιλῶς τόν κατά τήν φιλάτη μαρτυρική Σερβία λαό τοῦ Θεοῦ, καί τόν ὀδηγεῖτε σέ λιμένες φωτεινούς, ἀσφαλεῖς καί σωτηρίους. Μέ κατάνυξη ψυχῆς καί ἀγαλλίαση πνεύματος καλωσορίζουμε τήν Ὑμετέρα θεοτίμητη κορυφή μαζί μέ τήν ὑψηλή Συνοδεία σας στήν Ἱερά, Βασιλική καί Σταυροπηγιακή Μονή τῆς Παναγίας τῆς Ἐλεούσας τοῦ Κύκκου. Καλῶς ἤλθατε στό ἱερό αὐτό καθίδρυμα τῆς Μεγαλόχαρης, πού εἶναι τῆς κυπριακῆς Ἐκκλησίας τό σέμνωμα καί τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ τό ἀγλαΐσμα καί τό κλέος. «Ὡς εὖ παρέστητε» ἐδῶ, στή Μονή αὐτή, πού ἀποτελεῖ ταυτόχρονα σεμνεῖο πανορθόδοξων καί ἀπολαμβάνει τῆς εὐλάβειας σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἀνεξάρτητα ἀπό φυλή καί χρῶμα. Εὐχαριστοῦμε τόν Δοτήρα πάντων τῶν ἀγαθῶν Κύριο καί Σωτήρα ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, γιά τή χαρά τῆς ἐπισκέψεώς σας ἐδῶ, στό ὄχυρό τοῦτο τῆς ψυχῆς καί τοῦ πνεύματος, τό ὁποῖο περικουσμῆται καί προστατεύεται ἀπό τή χαριτόβρυτη καί θαυματόβρυτη εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, πού καλλιτεχνήθηκε ἀπό τόν Ἀπόστολο καί Εὐαγγελιστή Λουκά καί εὐλογήθηκε ἀπό τήν ἴδια τήν Παναγία, γι' αὐτό καί ὡς ποταμός ἀείρροος ἀρδεύει μέ τή χάρη της τόν Ἀμπελῶνα τῆς κυπριακῆς Ἐκκλησίας καί θαλερότερο τόν καθιστᾷ. Στή συνείδηση τῶν πανορθόδοξων ἡ Παναγία ἡ Κυκκώτισσα εἶναι ὁ ἀσφαλῆς λιμένας τῆς καταφυγῆς τους καί τῆς σωτηρίας τους.

Γι' αὐτό καί κατά χιλιάδες εἶναι οἱ προσκυνητές, πού συρρέουν κάθε χρόνο ἐδῶ, στό θεομητορικό αὐτό πανορθόδοξο καί παγκριστιανικό προσκύνημα, γιά νά κάμψουν εὐλαβικά τό γόνυ τῆς ψυχῆς τους μπροστά στή σεβάσμα εἰκόνα της καί νά ἀποθέσουν μπροστά στήν πανάμωμη μορφή της τίς ἀγωνίες, τούς καημούς καί τίς ἀνησυχίες τους, ζητώντας ἀνακούφιση καί παρηγοριά καί τόνωση καί ἐλπίδα ἀπό αὐτήν τή Μάνα τοῦ Λυτρωτῆ μας, ἀλλά καί δική μας Μητέρα.

Βρίσκεσθε, Μακαριώτατε, σήμερα ἐδῶ στήν πρωτόθρονη τοῦ κυπριακοῦ μοναχισμοῦ Ἱερά Μονή Κύκκου, στήν ἀγία αὐτή ἔπαλξη τῆς Ὁρθοδοξίας, πού ἰδρύθηκε ἀπό τόν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Ἀλέξιο Κομνηνό, κατά τό τέλος τοῦ ἐνδέκατου αἰῶνα, καί ἀπό τότε, στή διάρκεια τῆς πολυαιώνιας ἱστορίας της, δέν ἔπαυσε ποτέ νά εἶναι φάρος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί μαρτυρίας, καί ὁ πυρσός τῶν ζηλωτῶν τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Ἡ Ἱερά Μονή Κύκκου διά μέσου τῆς ἱστορίας της ὑπῆρξε πάντοτε ἔπαλξη θρησκευτική καί ἐθνική ἐπίφθονη μέ ἔργο πολυδιάστατο, ἐθνικό, θρησκευτικό, πνευματικό, κοινωνικό, φιλανθρωπικό καί πολιτιστικό. Διά μέσου τῶν αἰώνων ἡ Μονή αὐτή ὑπῆρξε τῶν θλιβομένων ἡ παρηγορία καί τῶν πονεμένων ἡ εὐπορία, καί τῶν χειμαζομένων ὁ λιμένας καί ἡ προστασία.

Σήμερα, ἡ Ἱερά Μονή Κύκκου, τό σεπτό καί αἰωνόβιο αὐτό σκῆνωμα, παραμένει, σέ πείσμα τῶν καιρικῶν δυσχερειῶν, ὁ ἱερός καί ἄφθαρτος χῶρος μετάνοιας, ἀγνισμοῦ καί ἀδιαλείπτου ὑμνολογίας τοῦ Κυρίου. Μέσα στή σημερινή ἀγλύ τῆς ἀθεΐας ἐξακολουθεῖ νά παραμένει φάρος τηλαυγῆς καί ἀειλαμπῆς τῆς ὀρθοδόξου Ἀληθείας. Ὡστόσο ἡ Ἱερά Μονή Κύκκου δέν ἀποτελεῖ

μόνο ιστορία παρελθόντος, είναι και παρόν ενεργό και δυναμικό, μετουσιώνοντας σε πράξη τή θεωρία. Είναι μιά κυψέλη χριστιανικής, κοινωνικής και πολιτιστικής δραστηριότητας, όπου σφύζει ο παλμός του έσταυρωμένου Θεού τής αγάπης, γι' αυτό και μυροβόλα αποπνέει παντού τό άρωμα τής έμπρακτης προς τόν πλησίον χριστιανικής αγάπης. Έδω, στην κορυφαία αυτή έπαλξη του κυπριακού μοναχισμού, οι σεμνοί λειτουργοί της, πού κάθε αύγή σημαίνουν προς αίνο του Ύψίστου τόν όρθρο, και κάθε δειλινό ύπογλυκαίνουν τόν μόχθο τής ήμέρας μέ τόν γλυκύ ήχο τών έσπερινών σημάτων, ακολουθώντας τήν προτροπή του Άποστόλου Παύλου, «τής ευποιίας και κοινωνίας μή έπιλανθάνεσθε» (Έβρ. ιγ' 16), εργάζονται άθόρυβα προς έπούλωση τής κοινωνικής δυστυχίας.

Η Αδελφότητα τής Μονής αυτής δέν είναι μιά στατική «κοινωνία λατρείας», αλλά είναι και ένας ζωντανός οργανισμός, πού δέν άγνοεί τό παρόν και τά συμβαίνοντα γύρω μας, αλλά παρακολουθεϊ μέ ζωηρό ένδιαφέρον τά προβλήματα τής καθημερινής ζωής και προσπαθεϊ νά έρχεται άρωγός στην έπίλυσή τους. Έκτός από πνευματικό φυτώριο θρησκευτικής ζωής και άκτινοβολίας, μετατρέψαμε ήδη τή Μονή αυτή σε «έστία φιλανθρώπου άκτινοβολίας, ένθα οι πεινώντες ψωμίζονται, οι διψώντες ποτίζονται, οι άσθενείς περιθάλλονται και οι θλιβόμενοι παραμυθούνται». Και σήμερα ή Ίερά Μονή Κύκκου έξακολουθεϊ νά αναφλέγει τόν έρωτα προς τόν Θεό και τήν έγερση τής αδελφικής αγάπης προς τόν πλησίον. Και σήμερα ο ήλιοστάλακτος αυτός θρόνος τής Παναγίας άποτελεϊ χώρο ιερό, όπου προάγεται τό μοναχικό ιδεώδες, αλλά και όαση καλλιέργειας τών γραμμάτων, τών έπιστημών, τών τεχνών και του πολιτισμού. Έκείνο πού συνθέτει τήν ιδιαιτερότητα του έργου τής Ίερας Μονής Κύκκου σήμερα είναι ή συλλειτουργία τής θεωρίας και τής πράξεως, άλλωστε δέν πρέπει νά μās διαφεύγει ότι ο όρθόδοξος μοναχισμός είναι ή συνέχεια και ή ύποτύπωση σ' ένα ύψηλό βαθμό αυτής τής ζωής του Σωτήρος Χριστού, ο όποιος μαζί μέ τήν ύπακοή και τή συνεχή κοινωνία μέ τόν ουράνιο Πατέρα του, μαζί μέ τήν παρθενία, τήν άκτημοσύνη, τή νηστεία και τήν προσευχή, όλη τήν έπίγεια ζωή του «διήλθεν ευεργετών και ίώμενος πάντας» (Πράξ. Γ' 38).

Γι' αυτό ακριβώς και ο όρθόδοξος μοναχισμός άποτελεϊ σύνοψη του Ευαγγελίου σ' όλη τήν κλίμακα τής διδασκαλίας του, ως θεωρητικής και πρακτικής ζωής.

Μακαριώτατε και Άγιώτατε Πάτερ και Δέσποτα, μέ τήν ύψηλή παρουσία σας τιμάτε σήμερα και ευλογείτε όλους τους θεοφιλώς άσκουμένους στον Άμπελώνα τουτο του Κυρίου μοναχούς, τών όποιών τις καρδιές φλογίζει ο έρωτας του Χριστού, αλλά ευλογείτε και τιμάτε και όλο τόν κλήρο και τόν ευσεβή λαό τής καθ' ήμās Μητροπολιτικής Περιφέρειας Κύκκου και Τηλλυρίας. Τέτοιες έπισκέψεις συντελούν στην ένίσχυση τών ιερών δεσμών τής ένότητας και τής αγάπης, μέ τις όποιες ή πάγκαλη άρμονία του όλου σώματος τής Μιας ήμών Αγίας Έκκλησίας εκφάινεται και βεβαιώνεται. Η έπίσκεπή σας αυτή, Μακαριώτατε, συμβάλλει στην αναθέρμανση και σύσφιξη τών σχέσεων μεταξύ τών δύο αδελφών όρθοδόξων Έκκλησιών Κύπρου και Σερβίας, αλλά και στη στερέωση τών αιώνιων και ακατάλυτων ιστορικών δεσμών πού ένώνουν τους δύο όμοδόξους αδελφούς λαούς μας.

Εϊμαστε ένωμένοι μαζί σας, Μακαριώτατε, έν Χριστῶ και κατανοοῦμεν αλληλόους «έν παροξυσμῶ αγάπης». Μās ένώνει τό αυτό πνεῦμα Χριστού, ή αυτή όρθόδοξη πίστη, αλλά μās ένώνουν και οι παρόμοιες ένθικές περιπέτειες και δοκιμασίες. Μέ τις κοινές δοκιμασίες μας, μέ τό αίμα πού έχομε χύσει και οι δύο λαοί στις τραγικές στιγμές του ιστορικού μας βίου, μέ τά δάκρυα τής όδύνης μας, και μέ τά όστᾶ τών μαρτύρων μας έχομε κτίσει μεταξύ μας μιά γέφυρα, τή γέφυρα τής αγάπης και τής αδελφοσύνης. Γι' αυτό και ή αλληλοκατανόηση και ή αλληλοβοήθεια μεταξύ τών δύο λαών μας είναι γνήσια, ειλικρινής και χωρίς όρους και όρια. Εμεϊς έδῶ στην Κύπρο γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι ο όρθόδοξος σερβικός λαός στις δύσκολες ιστορικές μας στιγμές «συνεπάθησε ταϊς άσθενείαις ήμῶν» (Έβρ. 4, 15), και πάντοτε συμπαρίστατο στον σκληρά δοκιμαζόμενο κυπριακό λαό, τόσο στο Συμβούλιο Ασφαλείας του Όργανισμού Ηνωμένων Έθνῶν, όσο και στα άλλα διεθνή βήματα.

Γι' αυτό και όταν ο πνευματοφόρος ὀρθόδοξος σερβικός λαός σκληρά δοκιμαζόταν από τους ἐπαίσχυντους νατοϊκούς βομβαρδισμούς, πού είχαν ἰσοπεδώσει τή μαρτυρική Σερβία, ὁ κυπριακός λαός μέ τήν ἴδια τραγική ἐμπειρία τῆς βάρβαρης τουρκικῆς εἰσβολῆς τοῦ 1974, ἔνοιωσε πολύ ἔντονα τόν πόνο καί τήν ὀδύνη τοῦ ἀδελφοῦ σερβικοῦ λαοῦ καί πολυειδῶς καί πολυτρόπως ἐξεδήλωσε τήν ἐμπρακτική συμπαράστασή του.

Οἱ δεσμοί πού μᾶς ἐνώνουν, Μακαριώτατε, εἶναι θεότευκτοι γι' αυτό εἶναι καί ἀδιάλυτοι. Γι' αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἐνότητα ἔχουμε ἀνάγκη σήμερα, γιά νά μπορέσουμε νά ἐπιβιώσουμε ὡς ὀρθόδοξοι λαοί καί νά ἀνταποκριθοῦμε στίς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν.

Σήμερα, στούς βαρεῖς καί χαλεπούς αὐτούς καιρούς, πού τόσο πολύ ἐμαράνθη ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν λαῶν, καί ἡ ζωὴ ἐγινε ἕνας ἀπέραντος τόπος αἱματοχυσιῶν, σκληρότητας, κακίας, ἔχθρας καί ἀπανθρωπίας, ἐμεῖς, οἱ ὅπου γῆς ὀρθόδοξοι λαοί, ἔχουμε χρέος ὄχι μόνο ἀπέναντι στόν Θεό, ἀλλά καί ἀπέναντι στούς ἀνθρώπους, νά ἐνώσουμε τά χέρια μας καί τίς ψυχές μας κάτω ἀπό τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ καί νά ἀγωνιστοῦμε γιά νά προσφέρουμε στήν ἀνθρωπότητα αὐτό τό ὅποιο οἱ ἰσχυροί τοῦ κόσμου, παρά τίς μεγαλόστομες διακηρύξεις τους, δέν μπόρεσαν νά προσφέρουν, τήν εἰρήνην τοῦ κόσμου, τήν ἀδελφосύνην τῶν λαῶν, τήν ἀληθινή ἐλευθερία, καί τήν κοινωνική δικαιοσύνη, ὅλες αὐτές τίς δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μόνο ὅταν οἱ φλόγες μιᾶς καινούργιας πεντηκοστῆς φωτίσουν τή διάνοια καί ζεστάνουν τήν καρδιά ἀνθρώπων καί λαῶν, θά κτιστεῖ ἕνας καινούργιος κόσμος χωρίς φανατισμούς καί φυλετικές διακρίσεις, χωρίς πολέμους καί ἐξοπλισμούς, χωρίς κινδύνους πυρηνικῶν ὀλέθρων, χωρίς βία καί τρομοκρατία, χωρίς πείνα καί δυστυχία, ἕνας κόσμος πού θά εἶναι ἀληθινή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Εὐχομαι, ὁ προαιώνιος Θεός νά δώσει στήν Ὑμετέρα Μακαριότητα μακρότητα ἡμερῶν καί ὑγεία θαερῆ καί ἀδιάπτωτη πρός ἐκπλήρωση τῆς ὑψηλῆς Πρωθιεραρχικῆς διακονίας σας. Εὐχομαι ἀκόμα ὁ Δομήτορας καί Ἀρχηγός τῆς Ἐκκλησίας, Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός νά στερεώνει καί νά κραταιώνει τόν Πατριαρχικό σας Θρόνο εἰς αἶωνα αἰῶνος, καί νά τόν ἀναδεικνύει λυχνία ἐκπέμπουσα φωτισμό γνώσεως καί εὐσεβείας, βράχο ἀρραγῆ καί λιμένα σωτηρίας.

Τέλος, Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, ἐπειδή κατά ἀπαράβατη πνευματική τάξη πάντοτε «τό ἔλαττον ὑπό τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται», γι' αὐτό καί θερμά σᾶς παρακαλοῦμε νά ὑψώσετε τά θεοφόρα χέρια σας σέ εὐλογία καί νά εὐλογήσετε τή μοναστική μας Ἀδελφότητα, ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἐδῶ θεοφιλῶς ἀσκουμένους μοναχοὺς, γιά νά μή σβῆσει ποτέ ἡ φλόγα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, πού ἀνάψατε σήμερα στίς καρδιές μας, νά μή γίνουμε ποτέ νωθροί στήν ἄσκηση, ἀλλά μέ ἐγρήγορη πάντοτε πνευματική νά ἀγωνιζόμαστε νά ἀποβοῦμε ἀληθινά καί ἀπαστράπτοντα κοσμήματα τῆς σεβασμίας εἰκόνας τῆς Μεγαλόχαρης, τῆς Παναγίας τῆς Κυκκώτισσας.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις, πού ἀποτελοῦν περίσσειμα τῆς καρδιᾶς μου, σᾶς ἀπευθύνω καί πάλι τό «καλῶς ἤλθατε», καί ἐπαναλαμβάνω ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μου τήν ἐκκλησιαστική εὐχή: «Εἰς πολλά ἔτη Δέσποτα».